

พระธรรมดาเนียล - ตอนที่ยี่สิบห้า

การเปิดเผยความเสื่อมถอยของบาบิโลน:

ข้อความเชิงพยากรณ์จากเนบูกัดเนสซาร์ถึงเบลชัสซาร์

Jeff Pippenger

2023-12-20

การล่มสลายของเบลชัสซาร์ในบทที่ห้าได้ถูกทำให้เป็นแบบอย่างล่วงหน้าไว้แล้วโดยการล่มสลายของเนบูกัดเนสซาร์ในบทที่สี่

“แก่ผู้ครอบครองคนสุดท้ายแห่งบาบิโลน ดังเช่นโดยนัยต้นแบบแก่ผู้ครอบครองคนแรกของมัน ได้มีคำพิพากษาจากองค์ผู้เฝ้าดูฝ่ายพระเจ้ามาถึงว่า ‘โอ กษัตริย์... ถ้อยคำนี้กล่าวแก่ท่านว่า ราชอาณาจักรได้พลากรไปจากท่านแล้ว’ ดาเนียล 4:31” Prophets and Kings, 533.

เนบูกัดเนสซาร์เป็นตัวแทนของการเริ่มต้น

และเบลชัสซาร์เป็นตัวแทนของจุดจบของอาณาจักรที่ปกครองอยู่เป็นเวลาสิบเจ็ดสิบปี และด้วยเหตุนี้จึงเป็นสัญลักษณ์ของการครอบครองของสัตว์ร้ายจากแผ่นดินในวิวรณ์บทที่สิบสาม (สหรัฐอเมริกา) ซึ่งจะครอบครองในช่วงเวลาที่หญิงแพศยาแห่งเมืองไทระ (สันตะปาปา) ถูกลี้ภัยอยู่.

และจะบังเกิดขึ้นในวันนั้นว่า เมืองไทระจะถูกลี้ภัยสิบเจ็ดสิบปี ตามกาลเวลาแห่งกษัตริย์องค์หนึ่ง เมื่อสิ้นสุดเจ็ดสิบปีแล้ว เมืองไทระจะร้องเพลงอย่างหญิงแพศยา อีสยาห์ 23:15

ฉะนั้น เนบูกัดเนสซาร์จึงเป็นตัวแทนของจุดเริ่มต้นของสหรัฐอเมริกา

และเบลชัสซาร์เป็นตัวแทนของจุดสิ้นสุดของสหรัฐอเมริกา

เนบูกัดเนสซาร์เป็นตัวแทนของจุดเริ่มต้นของเขาแห่งรีพับลิกันและจุดเริ่มต้นของเขาแห่งโปรเตสแตนต์ เบลชัสซาร์เป็นตัวแทนของจุดสิ้นสุดของเขาแห่งรีพับลิกันและเขาแห่งโปรเตสแตนต์

การพิพากษาที่ตกอยู่เหนือเนบูกัดเนสซาร์นั้นเป็น “เจ็ดกาลเวลา”

เรื่องราวที่เนบูกัดเนสซาร์ดำรงชีวิตดุจสัตว์เดียรัจฉานเป็นเวลาสองพันห้าร้อยยี่สิบวันนั้น วิลเลียม

มิลเลอร์ได้นำมาใช้ในการประยุกต์ “เจ็ดกาลเวลา” แห่งเลวีนิติ บทที่ยี่สิบหก

แม้ว่าเรามีได้กล่าวถึงระยะเวลาสองพันห้าร้อยยี่สิบ

ซึ่งเป็นสิ่งที่มีความหมายเป็นสัญลักษณ์อยู่ในการพิพากษาของเบลชัสซาร์ก็ตาม

และนี่คือข้อความที่ได้จารึกไว้ว่า เมเน เมเน เทเคล อุฟาร์ซิน นี่คือการแปลความของข้อความนั้น: เมเน; พระเจ้าได้ทรงนับวันแห่งราชอาณาจักรของท่าน และทรงให้มันสิ้นสุดลงแล้ว เทเคล; ท่านได้ถูกขังในตรราชู และถูกพบว่ายังขาดอยู่ เปเรส; ราชอาณาจักรของท่านถูกแบ่งออก และมอบให้แก่ชาวมีเดียและชาวเปอร์เซีย ดาเนียล 5:25-28

นอกเหนือจากคำอธิบายที่ดาเนียลได้ให้ไว้เกี่ยวกับลายพระหัตถ์ลึกลับบนผนังแล้ว คำว่า “mene” และ “tekel” ยังเป็นหน่วยซึ่งน้ำหนัก และถ้อยคำเหล่านั้นยังหมายถึงมูลค่าเฉพาะของเหรียญตราด้วย (Exodus 30:13, Ezekiel 45:12) “mene” หนึ่งหน่วยเท่ากับห้าสิบเซเซล หรือหนึ่งพันเก-ราห์ ฉะนั้น “mene, mene” จึงเท่ากับสองพันเก-ราห์ “tekel” หนึ่งหน่วยเท่ากับยี่สิบเก-ราห์ เพราะฉะนั้น “mene, mene, tekel” จึงเท่ากับสองพันยี่สิบเก-ราห์ “Upharsin” หมายความว่า “แบ่ง” และด้วยเหตุนี้จึงหมายถึงครึ่งหนึ่งของ “mene” และแทนค่าเก-ราห์ห้าร้อย เมื่อรวมกันแล้วจึงเป็นผลรวมสองพันห้าร้อยยี่สิบ

ข้อความอ้างอิงสุดท้ายของซิสเตอร์ไวท์ระบุว่า เบลซ์ซาร์มีแบบคัตเนสซาร์เป็นแบบอย่างเชิงสัญลักษณ์ แต่โดยเฉพาะเจาะจงยิ่งกว่านั้น นางได้เน้นถึงการพิพากษาร่วมกันของทั้งสอง และการพิพากษาทั้งสองนี้ต่างก็ถูกนำเสนอเป็นสัญลักษณ์ของ "เจ็ดวาระ" ในเลวีนิติ บทที่ยี่สิบหก พระคัมภีร์ใช้ถ้อยคำอยู่สองสามคำเพื่อเป็นตัวแทนของ "เจ็ดวาระ" ในเลวีนิติ บทที่ยี่สิบหก เยเรมีย์นำเสนอสิ่งนี้ว่าเป็นความกริ้วของพระเจ้า

องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงปกคลุมธิดาแห่งศิโยนด้วยเมฆในความกริ้วของพระองค์ และทรงเหวี่ยงความมดงามของอิสราเอลลงจากฟ้าสู่แผ่นดิน และมีได้ทรงระลึกถึงแห่งนางพระบาทของพระองค์ในวันแห่งความกริ้วของพระองค์เลย! องค์พระผู้เป็นเจ้าได้ทรงกลืนกินบรรดาที่อาศัยทั้งสิ้นของยาโคบ และมีได้ทรงสงสารเลย พระองค์ได้ทรงฟังหลายที่กำบังอันเข้มแข็งของธิดาแห่งยูดาห์ด้วยพระพิโรธของพระองค์ พระองค์ได้ทรงเหวี่ยงสิ่งเหล่านั้นลงถึงดิน พระองค์ได้ทรงทำให้ราชอาณาจักรและบรรดาเจ้านายของมันเป็นมลทิน พระองค์ได้ทรงตัดเขาแห่งอิสราเอลทั้งหมดออกเสียในความกริ้วอันรุนแรงของพระองค์ พระองค์ได้ทรงยับยั้งพระหัตถ์ขวาของพระองค์กลับจากเบื้องหน้าศัตรู และทรงลุกใหม่ต่อยาโคบดูไฟเพลิงที่เผาผลาญอยู่โดยรอบ พระองค์ได้ทรงไถ่ถอนของพระองค์ประหนึ่งศัตรู พระองค์ทรงยืนด้วยพระหัตถ์ขวาของพระองค์ตั้งปฎิบัติ และทรงประหารทุกสิ่งที่น่ารื่นรมย์แก่ตาในพลับพลาของธิดาแห่งศิโยน พระองค์ได้ทรงเทความพิโรธของพระองค์ออกดังไฟ องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงเป็นดังศัตรู พระองค์ได้ทรงกลืนกินอิสราเอล พระองค์ได้ทรงกลืนกินราชวังทั้งสิ้นของนาง พระองค์ได้ทรงทำลายที่กำบังอันเข้มแข็งของนาง และได้ทรงเพิ่มความโสโครกและการคร่ำครวญในธิดาแห่งยูดาห์ และพระองค์ได้ทรงฉกชิงพลับพลาของพระองค์ไปอย่างรุนแรง ราวกับว่าเป็นของสวน พระองค์ได้ทรงทำลายสถานที่ชุมนุมของพระองค์ องค์พระผู้เป็นเจ้าได้ทรงกระทำให้บรรดาเทศกาลศักดิ์สิทธิ์และวันสะบาโตเป็นที่ถูกลืมในศิโยน และได้ทรงดูหมิ่นกษัตริย์และปุโรหิตด้วยความขุ่นเคืองแห่งพระพิโรธของพระองค์ องค์พระผู้เป็นเจ้าได้ทรงทอดทิ้งแท่นบูชาของพระองค์ พระองค์ได้ทรงชิงชังสถานที่นมัสการบริสุทธิ์ของพระองค์ พระองค์ได้ทรงมอบกำแพงแห่งราชวังทั้งหลายของนางไว้ในมือของศัตรู พวกเขาได้ส่งเสียงอื้ออึงในพระนิเวศของพระยาห์เวห์ ดังเช่นในวันแห่งเทศกาลศักดิ์สิทธิ์ องค์พระผู้เป็นเจ้าได้ทรงตั้งพระทัยจะทำลายกำแพงของธิดาแห่งศิโยน พระองค์ได้ทรงชิงสายวัดออก พระองค์มิได้ทรงยับยั้งพระหัตถ์ของพระองค์จากการทำลาย เพราะฉะนั้น พระองค์จึงทรงกระทำให้เชิงเทินและกำแพงคร่ำครวญ มันทั้งสองก็ทรุดโทรมลงพร้อมกัน บทเพลงคร่ำครวญ 2:1-8

พระพิโรธขององค์พระผู้เป็นเจ้าถูกพรรณนาว่าเป็น "ความกริ้วแห่งพระพิโรธของพระองค์" และพระพิโรธของพระองค์ได้สำเร็จลงเหนือทั้งราชอาณาจักรฝ่ายเหนือและราชอาณาจักรฝ่ายใต้ของอิสราเอล นี่คือเหตุที่พระธรรมดาเนียลระบุถึง "ความกริ้ว" ครั้ง "ต้น" และครั้ง "ปลาย" เยเรมีย์ระบุถึง "สายวัด" ที่องค์พระผู้เป็นเจ้า "ได้ทรงชิงออก" เมื่อพระองค์ทรงสำแดงพระพิโรธต่อชนชาติที่พระองค์ทรงเลือกสรรไว้ และ "สายวัด" นั้นก็ถูกกล่าวถึงด้วยในพระธรรมพงศกษัตริย์ ฉบับที่สอง

และพระยาห์เวห์ได้ตรัสทางผู้รับใช้ของพระองค์ คือบรรดาผู้เผยพระวจนะว่า "เพราะมนัสเสห์กษัตริย์แห่งยูดาห์ได้กระทำให้สิ่งพึงรังเกียจเหล่านี้ และได้กระทำความชั่วร้ายยิ่งกว่าบรรดาคนอาโมไรต์ซึ่งอยู่ก่อนท่านทั้งหลายได้กระทำ และยังได้ทำให้ยูดาห์ทำบาปด้วยรูปเคารพของตนด้วย เหตุฉะนั้น

พระยาห์เวห์พระเจ้าแห่งอิสราเอลตรัสตั้งนี้ว่า ดูก่อน
เรากำลังนำเหตุร้ายเช่นนั้นมาเหนือเยรูซาเล็มและยูดาห์ จนทุกคนที่ได้ยินเรื่องนั้น
หูทั้งสองข้างของเขาจะซาไป และเราจะชิงสายวัดของสะมาเรียเหนือเยรูซาเล็ม และลูกดึงของราชวงศ์อาหับ
และเราจะขีดเยรูซาเล็มเหมือนคนขีดขาม ขีดแล้วคว่ำลง และเราจะทอดทิ้งผู้ที่เหลืออยู่แห่งมรดกของเรา
และมอบเขาทั้งหลายไว้ในมือของศัตรูของเขา
และเขาทั้งหลายจะตกเป็นเหยื่อและเป็นของริบแก่บรรดาศัตรูของเขาทั้งสิ้น” 2 พงศกษัตริย์ 21:10-14

“เชือกวัด” แห่งความกริ้วของพระเจ้า ซึ่งก็คือ “เจ็ดเท่า” ของโมเสส ได้ถูกชิงเหนืออาณาจักรฟายเหนือ
(ราชวงศ์ของอาหับ) ก่อน แล้วจึงเหนือยูดาห์ อีกคำหนึ่งในพระคัมภีร์สำหรับ “เจ็ดเท่า”
ซึ่งสืบเนื่องมาจากเลวีนิติ บทที่ยีสืบหาคือคำว่า “กระจัดกระจาย”

แล้วเราจะดำเนินต่อเจ้าทั้งหลายด้วยความพิโรธยิ่ง และเรา คือเรานั่นเอง
จะตีสอนเจ้าทั้งหลายเจ็ดเท่าเพราะบาปของเจ้า และเจ้าจะกินเนื้อบุตรชายของตน
และเจ้าจะกินเนื้อบุตรสาวของตนด้วย และเราจะทำลายปูชนียสถานบนที่สูงของเจ้า
และโค่นรูปเคารพของเจ้าเสีย และโยนซากศพของเจ้าทับลงบนซากรูปเคารพของเจ้า
และจิตวิญญาณของเราจะรังเกียจเจ้า และเราจะกระทำให้เมืองทั้งหลายของเจ้าเป็นที่รกร้าง
และทำให้สถานนมัสการทั้งหลายของเจ้าเป็นที่เปลี่ยวเปล่า
และเราจะไม่ดมกลิ่นเครื่องหอมอันรื่นรมย์ของเจ้า และเราจะทำให้แผ่นดินนั้นเป็นที่เปลี่ยวร้าง
และศัตรูของเจ้าที่อาศัยอยู่ในนั้นจะประหลาดใจเพราะแผ่นดินนั้น
และเราจะกระจัดกระจายเจ้าไปท่ามกลางบรรดาประชาชาติ และจะชักดาบไล่ตามเจ้าไป
และแผ่นดินของเจ้าจะเป็นที่เปลี่ยวร้าง และเมืองทั้งหลายของเจ้าจะเป็นที่รกร้าง
แล้วแผ่นดินนั้นจะชื่นชมปีสะบาโตของมัน ตลอดเวลาที่มันนอนร้างอยู่
และเจ้าทั้งหลายอยู่ในแผ่นดินของศัตรูของเจ้า คราวนั้นเองแผ่นดินจะได้หยุดพัก
และชื่นชมปีสะบาโตของมัน ตลอดเวลาที่มันนอนร้างอยู่ มันจะได้หยุดพัก
เพราะมันมิได้หยุดพักในปีสะบาโตของเจ้า เมื่อเจ้าทั้งหลายอาศัยอยู่บนนั้น เลวีนิติ 26:28-35

การกระจัดกระจายไปอยู่ท่ามกลางบรรดาประชาชาติได้สำเร็จแก่ดาเนียลเมื่อเขาถูกกวาดต้อนเป็นเชลยไปยังบ
าบิโลน ในคราวการเป็นเชลยสมัยเยโฮยาхим แล้วในขณะที่ดาเนียลอยู่ใน “แผ่นดินของศัตรู”
แผ่นดินนั้นก็ได้หยุดพักและชื่นชมกับ “สะบาโตของตน”
พงศาวดารฉบับที่สองบอกเราว่าเวลานั้นคือเจ็ดสิบปีตามคำพยากรณ์ของเยเรมีย์
ซึ่งดาเนียลได้มารับรู้ในบทที่เก้า

และบรรดาผู้ที่รอดพ้นจากดาบนั้น พระองค์ได้ทรงกวาดต้อนพวกเขาไปยังบาบิโลน
และที่นั่นพวกเขาเป็นผู้รับใช้แก่พระองค์และแก่ราชโอรสของพระองค์
จนถึงรัชกาลแห่งราชอาณาจักรเปอร์เซีย
เพื่อให้สำเร็จตามพระวจนะของพระยาห์เวห์ซึ่งตรัสโดยปากของเยเรมีย์
จนกว่าแผ่นดินจะได้ชื่นชมกับสะบาโตของตน ตลอดเวลาที่แผ่นดินรกร้างอยู่นั้น แผ่นดินก็ได้ถือสะบาโต
เพื่อให้ครบเจ็ดสิบปี อยู่มา ในปีแรกแห่งรัชกาลไซรัสมหาราชแห่งเปอร์เซีย
เพื่อพระวจนะของพระยาห์เวห์ซึ่งตรัสโดยปากของเยเรมีย์จะได้สำเร็จ
พระยาห์เวห์ทรงเร้าใจของไซรัสมหาราชแห่งเปอร์เซีย
จนท่านได้ทรงประกาศไปทั่วราชอาณาจักรทั้งสิ้นของท่าน และทรงให้มีเป็นลายลักษณ์อักษรด้วยว่า
“ไซรัสมหาราชแห่งเปอร์เซียตรัสตั้งนี้ว่า
พระยาห์เวห์พระเจ้าแห่งฟ้าสวรรค์ได้ประทานบรรดาราชอาณาจักรทั้งสิ้นของโลกแก่เรา
และพระองค์ได้ทรงกำชับเราให้สร้างพระนิเวศถวายแด่พระองค์ที่กรุงเยรูซาเล็ม ซึ่งอยู่ในยูดาห์
ในบรรดาประชากรทั้งสิ้นของพระองค์นั้น ผู้ใดอยู่ท่ามกลางท่านทั้งหลาย

ขอพระยาห์เวห์พระเจ้าของเขาทรงสถิตกับเขา และให้เขาขึ้นไปเกิด” 2 พงศาวดาร 36:20-23

คำว่า “การกระจัดกระจาย” เป็นสัญลักษณ์ของ “เจ็ดกาลเวลา” คำพิพากษาของเนบูคัดเนสซาร์แห่ง “เจ็ดกาลเวลา” ที่ดำรงชีวิตดุจสัตว์เดียรัจฉานนั้น เป็นแบบอย่างล่วงหน้าของคำพิพากษาต่อเบลชัสซาร์ ดังที่แสดงไว้โดยถ้อยคำสลับบนผนังว่า “เมเน เมเน เทเคล อุฟาร์ซิน” คำพิพากษาของเบลชัสซาร์ถูกสำแดงโดยลายพระหัตถ์ที่มีค่าเท่ากับสองพันห้าร้อยยี่สิบ ซึ่งเป็นจำนวนวันเดียวกันกับที่เนบูคัดเนสซาร์ดำรงชีวิตดุจสัตว์เดียรัจฉาน และเป็นจำนวนปีเดียวกันที่แสดงไว้ด้วย “เจ็ดกาลเวลา” ในเลวีนิติ บทที่ยี่สิบหก

การพิพากษาของเบลชัสซาร์ ซึ่งมีการพิพากษาของเนบูคัดเนสซาร์เป็นแบบล่วงหน้า ได้รับการสำแดงเชิงสัญลักษณ์โดย “เจ็ดกาลเวลา” และการพิพากษาทั้งสองนั้นต่างเป็นภาพแทนของ “การล่มสลายของบาบิโลน” ซึ่งเป็นสัญลักษณ์แห่งข่าวสารของทูตสวรรค์องค์ที่สอง การล่มสลายครั้งแรกของบาบิโลนคือเมือหอคอยของนิมโรดถูกโค่นลง

และแผ่นดินโลกทั้งสิ้นมีภาษาเดียวกัน และมีถ้อยคำอย่างเดียวกัน อยู่มาว่า เมื่อเขาทั้งหลายอพยพมาจากทิศตะวันออก ก็ได้พบที่ราบแห่งหนึ่งในแผ่นดินชินาร์ และได้อาศัยอยู่ที่นั่น แล้วเขาทั้งหลายพูดกันว่า “มาเถิด ให้เราทำอิฐและเผาให้สุกดี” เขาจึงมีอิฐแทนศิลา และมียางมะตอยแทนปูน แล้วเขาทั้งหลายพูดว่า “มาเถิด ให้เราสร้างเมืองและหอคอยสูงสำหรับพวกเราเอง ให้ยอดของหอนั้นสูงถึงฟ้า และให้เราทำชื่อเสียงแก่ตนเอง มิฉะนั้นเราจะกระจัดกระจายไปทั่วพื้นพิภพ” และพระยาห์เวห์เสด็จลงมาทอดพระเนตรเมืองและหอคอยซึ่งบุตรหลานของมนุษย์ได้สร้างขึ้นนั้น และพระยาห์เวห์ตรัสว่า “ดูเถิด คนเหล่านี้เป็นชนชาติเดียวกัน และทั้งหมดมีภาษาเดียวกัน และนี่เป็นเพียงการเริ่มต้นสิ่งที่จะกระทำ บัดนี้สิ่งใดซึ่งเขาคิดจะกระทำก็จะมีอะไรยับยั้งเขาได้ มาเถิด ให้เราลงไป และกระทำให้ภาษาของเขาสับสนที่นั่น เพื่อเขาจะไม่เข้าใจถ้อยคำของกันและกัน” ดังนั้นพระยาห์เวห์ทรงกระจัดกระจายเขาทั้งหลายจากที่นั่นไปทั่วพื้นพิภพ และเขาทั้งหลายก็หยุดสร้างเมืองนั้นเสีย ปฐมกาล 11:1-8

ณ การพิพากษาบาเบล ซึ่งเป็นการพิพากษาของนิมโรด องค์พระผู้เป็นเจ้าได้ทรง “ทำให้” พวกกบฏของนิมโรด “กระจัดกระจาย” ไปทั่ว “พื้นพิภพทั้งสิ้น” นิมโรดและพรรคพวกของเขาว่าการกบฏของตนจะเป็นเหตุให้พวกเขาถูกทำให้กระจัดกระจาย เพราะพวกเขาได้กล่าวไว้ว่า แรงจูงใจในการสร้างหอคอยและเมืองนั้นก็เพื่อ “สร้างชื่อให้แก่พวกเรา เกือบกว่าพวกเราจะกระจัดกระจายไปทั่วพื้นพิภพทั้งสิ้น”

“นาม” ในเชิงพยากรณ์เป็นสัญลักษณ์ของอุปนิสัย อุปนิสัยที่นิมโรดและพรรคพวกของเขาได้สถาปนาขึ้นนั้นปรากฏเป็นตัวแทนผ่านกิจการของพวกเขา เพราะว่าท่านทั้งหลายจะรู้จักอุปนิสัยได้จากผลของมัน ผลแห่งการกบฏของนิมโรด และด้วยเหตุนี้จึงเป็นสัญลักษณ์แห่งอุปนิสัยของเขา คือการก่อสร้างหอคอยและนคร “หอคอย” เป็นสัญลักษณ์ของคริสตจักร และ “นคร” เป็นสัญลักษณ์ของรัฐ นามของพวกกบฏของนิมโรด ซึ่งเป็นตัวแทนของอุปนิสัยของพวกเขา คือการผสมผสานระหว่างคริสตจักรกับรัฐ ซึ่งในเชิงสัญลักษณ์ยังถูกแทนไว้ว่าเป็นรูปของสัตว์ร้ายอีกด้วย

ข้อพระคัมภีร์ที่ระบุถึงการล่มสลายของบาเบลมีถ้อยคำว่า “ไปเถิด” ปรากฏซ้ำสามครั้ง ครั้งที่สามคือเมื่อพระเจ้าทรงนำการพิพากษาโดยทรงกระทำให้ภาษาของพวกเขาสับสน และทรงกระจัดกระจายเขาออกไปทั่ว ครั้งแรกของคำว่า “ไปเถิด” เป็นการเตรียมสำหรับครั้งที่สองของคำว่า “ไปเถิด” เมื่อพวกเขาสร้างเมืองและหอคอยของตน เมื่อพวกเขาได้กระทำงานของตนสำเร็จในช่วงประวัติศาสตร์ของการกล่าวคำว่า “ไปเถิด” ครั้งที่สอง

พระเจ้าจึงเสด็จลงมาเพื่อทอดพระเนตรการกบฏของพวกเขาโดยประจักษ์ ครึ่งที่สามของคำว่า “ไปเกิด” คือการพิพากษา และครึ่งที่สองของคำว่า “ไปเกิด” คือการทดสอบโดยประจักษ์ ครึ่งแรกของคำว่า “ไปเกิด” เป็นตัวแทนของความล้มเหลวครั้งแรกของพวกเขา และในเชิงพยากรณ์ การที่มีการกล่าวคำว่า “ไปเกิด” สามครั้งนั้นระบุถึงกระบวนการทดสอบสามขั้นของชาวประเสริฐนักรัตน์

ยังมีข้อมูลอีกมากในคำพยากรณ์เรื่องการกบฏและการล่มสลายของนิมโรด แต่ในที่นี้เรากำลังเพียงชี้ให้เห็นว่า ในครั้งแรกที่บาบิโลน (บาเบล) ล่มสลาย สัญลักษณ์ของ “เจ็ดเวลา” ดังที่แสดงโดย “การกระจัดกระจาย” ได้ถูกระบุไว้ การพิพากษาของนิมโรดถูกแสดงด้วยการกระจัดกระจาย ของเนบูกัดเนสซาร์ด้วย “เจ็ดเวลา” และของเบลชัสซาร์ด้วย “สองพันห้าร้อยยี่สิบ”

ลายเซ็นของอัลฟาและโอเมการะบุว่า แนวเส้นแห่งคำพยากรณ์ซึ่งแสดงไว้โดยดาเนียลบทที่สี่และห้า คือข่าวสารฝนชุกปลายฤดูของทูตสวรรค์องค์ที่สองและเสียงร้องเที่ยงคืน

แนวเส้นนี้เริ่มต้นด้วยการล่มสลายของบาบิโลนซึ่งแทนโดยเนบูกัดเนสซาร์ อันซีถึงปี 1798 ซึ่งเป็นเวลาที่บาบิโลนฝ่ายจิตวิญญาณ (สันตะปาปา) ล่มสลายเป็นครั้งแรก แล้วที่ปลายแนวเส้น บาบิโลนของเบลชัสซาร์ก็ล่มสลาย

เป็นเครื่องหมายถึงการเริ่มต้นของการล่มสลายอย่างต่อเนื่องของบาบิโลนฝ่ายจิตวิญญาณ (คือสันตะปาปาอีกครั้ง) โดยเริ่มต้นที่วิกฤตกฎหมายวันอาทิตย์

มีพยานสองคนถึงการล่มสลายของบาบิโลนที่ต้นแนวเส้น และมีพยานสองคนที่ปลายแนวเส้น

ตรรกะแห่งคำพยากรณ์ตระหนักถึงลายเซ็นขององค์ผู้ทรงเป็นเบื้องต้นและเบื้องปลายอันยิ่งใหญ่ ขณะเดียวกันก็เห็นว่าประเด็นเรื่องการล่มสลายของบาบิโลนนั้นได้รับคำพยากรณ์จากพยานสี่คนในแนวเส้นที่แสดงไว้โดยดาเนียลบทที่สี่และห้า

ในความสัมพันธ์ระหว่างแบบและสิ่งที่สอดคล้องกับแบบของเนบูกัดเนสซาร์และเบลชัสซาร์ เมื่อจัดให้สอดคล้องกับวาระสุดท้าย

เราพบว่าสัตว์ร้ายแห่งแผ่นดินโลกในสภาพที่มีลักษณะดุจลูกแกะนั้นเป็นภาพแทนโดยเนบูกัดเนสซาร์ และต่อมา เมื่อมันพุดอย่างพญานาค เราก็เห็นเบลชัสซาร์ เราเห็นว่าในความสัมพันธ์เชิงพยากรณ์ เขาแห่งพรรครีพับลิกันซึ่งถูกนำโดยรัฐธรรมนูญแห่งสหรัฐอเมริกา นั้น เป็นภาพแทนโดยเนบูกัดเนสซาร์ และการล้มล้างรัฐธรรมนูญเป็นภาพแทนโดยเบลชัสซาร์ นอกจากนี้

เรายังจะเห็นเนบูกัดเนสซาร์ในฐานะพรหมจารีที่มีปัญญา และเบลชัสซาร์ในฐานะพรหมจารีที่โงเขลา.

เราจะดำเนินการพิจารณาพระธรรมดาเนียลบทที่สี่และห้าต่อไปในบทความถัดไป

“เบลชัสซาร์ได้รับโอกาสมากมายในการรู้และกระทำตามพระประสงค์ของพระเจ้า เขาได้เห็นเนบูกัดเนสซาร์ผู้เป็นปู่ของเขาถูกขับออกจากสังคมของมนุษย์ เขาได้เห็นสติปัญญาที่กษัตริย์ผู้เยอหยิ่งนั้นเคยโอ้อวดถูกพรากไปโดยพระองค์ผู้ประทานสติปัญญานั้น เขาได้เห็นกษัตริย์ถูกขับออกจากราชอาณาจักรของตน และถูกทำให้เป็นเพื่อนของสัตว์ในท้องทุ่ง แต่ความรักในความสนุกสนานและการยกตนของเบลชัสซาร์ได้ลบลือนบทเรียนที่เขาไม่ควรลืมเลย และเขาได้กระทำบาปคล้ายคลึงกับบาปที่นำการพิพากษาอันเด่นชัดมาสู่เนบูกัดเนสซาร์ เขาได้ผลบุญโอกาสทั้งหลายที่ทรงประทานแก่เขาอย่างเปี่ยมด้วยพระกรุณา โดยละเลยที่จะใช้โอกาสที่อยู่แค่เอื้อมเพื่อให้คืนเคยกับความจริง ‘ข้าพเจ้าต้องทำอะไรจึงจะรอด?’ เป็นคำถามที่กษัตริย์ผู้ยิ่งใหญ่แต่โงเขลาพระองค์นั้นเฝ้าผ่านไปอย่างเฉยเมย”

“นี่คืออันตรายของความเย่อวีย์ในทุกวันนี้ที่ขาดความระมัดระวังและหุนหันพลันแล่น พระหัตถ์ของพระเจ้าจะทรงปลุกคนบาปให้ตื่นขึ้นดังที่ทรงกระทำต่อเบลชัสซาร์ แต่สำหรับหลายคนก็จะสายเกินไปที่จะกลับใจ”

“ผู้ครองบาบิโลนมีทรัพย์สมบัติและเกียรติยศ และด้วยการปล่อยตัวตามใจตนอย่างหยิ่งผยอง เขาได้ยกตนขึ้นต่อผู้กับพระเจ้าแห่งฟ้าสวรรค์และแผ่นดินโลก เขาไว้วางใจในกำลังแขนของตนเอง โดยมีได้คาดคิดว่าจะมีผู้ใดกล้ากล่าวว่า ‘เหตุใดท่านจึงกระทำเช่นนี้?’”

แต่เมื่อพระหัตถ์กลับได้เขียนอักษรบนผนังในพระราชวังของเขา

เบลชัสซาร์ก็เต็มไปด้วยความครื้นครื้นและนิ่งงัน

ในช่วงเวลาเดียวเขาถูกปลดสิ้นจากกำลังทั้งปวงและถ่อมลงดุจเด็กคนหนึ่ง

เขาตระหนักว่าตนอยู่ในพระหัตถ์ของผู้หนึ่งซึ่งยิ่งใหญ่กว่าเบลชัสซาร์ เขาได้ล้อเล่นกับสิ่งศักดิ์สิทธิ์

แต่บัดนี้มนตร์ของเขากลับถูกปลุกให้ตื่นขึ้น

เขาตระหนักว่าเขาได้รับสิทธิพิเศษที่จะรู้และกระทำตามพระประสงค์ของพระเจ้า

ประวัติของปูของเขาปรากฏเด่นชัดต่อหน้าเขาแจ่มแจ้งไม่ต่างจากลายอักษรบนผนัง” Bible Echo, April 25, 1898.